

Hovedløst ovrforbrug

Pensionisten kalder sig el-inspektør, men i Humleby sætter folk ikke pris på, at nogen holder øje med, om de glemmer at slukke lyset

Det var en mørk og stormfuld nat. Hver en stjerne glimtede mat. Pensionisten slog sig, da han faldt ned fra den port, han var kravlet op på for at kunne se ned gennem husrækkens baggårde.

Han havde påtaget sig at holde øje med, om folk huskede at slukke lyset, når de gik i seng.

Det var der mange, som glemte - især i rum der vendte ud mod bagsiden.

Han var holdt op med at ringe på om natten og minde dem om det. Det ventede han med til dagen efter ved spisetid, når det var lettest at træffe folk hjemme.

Folk var frygteligt irritable, når de blev vækket af dørklokken om natten.

Det viste de sig også at være i nogen grad, når der blev ringet på ved aftenmadstid.

Denne nat havde han for - han vidste ikke hvilken gang - set lys i det samme hus i det samme rum ud mod bagsiden.

Men lige der var han for længst holdt helt op med at ringe på.

Han var ikke fri for at være ophidset, da han ud på natten omsider kom hjem til sin gode seng. Også fordi han havde slået sig ikke så lidt. "De mennesker har ingen elskam i livet!", sagde han til konen.

"Snakker du om elskov?, det er længe siden, du har glemt, hvad det handler om", svarede konen, som han var kommet til at vække.

"Det har du jo en anden til at tage sig af", fortsatte hun.

"Du er vist ikke rigtig vågen - nej - jeg snakker om elskam, det betyder, at folk, der fråser med energi, skal skamme sig. Men det er der nogen, der ikke gør - altså skammer sig - slet ikke dem i ----gade nr. --" .

Om morgenen efter morgenmaden insisterede konen på, at han skulle besøge rørlæggeren på hospitalet, hvor han var indlagt med hjerte-problemer: "Du kan finde hans yndlingschokolade i Netto, som for tiden har den til en rimelig pris." Pensionisten vidste, at det var klo- gest at gøre, hvad konen gav ham besked på - især op mod jul, selv om han ikke kunne begribe, hvad de skulle bruge en rørlægger til - især ikke en syg rørlægger.

Ude på hospitalet følte han sig hjemme. Han kom regelmæssigt til kontrol for senfølger efter den om- gang corona-smitte, han fik raget til sig op til jul sidste år. (se afsnit 28). Også hjerteafdelingen kendte han, selv om han helst undgik den. Ude på gangen bipper det højt hele tiden, men bipperiet, som må være en slags alarmforanstaltning, reagerer ingen på. Da han kom ind på bippegangen, kunne han se, at sygeplejerskerne sad på et kontor og så på en væg dækket af TV-skærme.

Pensionisten gav udtryk for sin forargelse, da han omsider fandt rørlæggeren i en opholdsstue. "Nej. De følger ikke forskellige TV-serier. De holder øje med, om nogen af os har brug for hjælp; de får besked fra elektroder som er monteret på brystet af os", sagde rørlæggeren, som i øvrigt tog glad mod chokoladen, som pensionisten til sin lettelse blev budt på en hel del af. Det havde været svært at

holde fingrene fra pakken på vej med bussen.

"Hvorfor slukker de dog ikke for bipperiet. De må da spilde strøm på at holde det kørende, når de alligevel overvåger patienterne på skærme? Det virker som om de har "Ulven kommer!" kørende på båndsløjfe. Hvem kan bruge det til noget?"

Pensionisten fortalte rørlæggeren, hvordan han havde sat sig for at begrænse energispild mest muligt. Rørlæggeren syntes det lød fornuftigt: "Du fik jo gjort dit til, at der kom fart i udskiftning af de gamle vandrør den gang, du gav den som "vandinspektør". (Afsnit 17. 2010) Men el-forsyning har Husejerfor- eningen eller nogen andre i Humle- by jo ikke noget at gøre med."

Pensionisten havde forsøgt at få en aftale med det næsten lokale elsel- skab "Ørsted" om at føre tilsyn med overflødig elforbrug i Humleby. Det kom han ingen vegne med. – Folk kan købe deres strøm fra alle mulige selskaber, selv om alle får det gennem Radius' kabler, fik han at vide af en uvenlig dame i telefo- nen.

Der er ingen vej uden om Radius. Da han undersøgte det nærmere, fandt han ud af, at al Humlebys strøm - og såmænd også alt strøm til hele Carlsberg-byen og Syd- havns kvarteret - gik gennem den grimme overmalede røde mur- stensbygning på Vesterfælledvej mellem Humleby og Ny Carlsberg Vej.

Det åbnede fantastiske muligheder. – Tænk, hvis man kan komme ind i det hus og slukke for hoved-afbry- deren, tænkte han. Det vil slukke for alt strøm til et stort og tætbe- folket område og uden at sætte

metroen og togtrafikken ud af drift. Det ville virkelig spare energi og gøre godt for klimaet.

I hele den del af byen var stort set al produktion flyttet ud til Vestegnen eller til Kina.

Der boede godt nok mange i bydelen men stort set ingen af betydning. Det vidste han efter at have set på tallene fra de lokale valgsteder efter folketingsvalget i efteråret. Det var én stor rød rotterede. Og det var kun om natten, han ville lukke ned. Om dagen skulle folk selvfølgelig have mulighed for at barbere sig, lave kaffe og mad og hvad, de ellers bruger strøm til. Det slog ham dog, at nogen måske havde en julesteg- eller dittoand liggende i deres fryser, og det måske ville være knap så godt, hvis stegen blev tøet op hver nat.

– Dem om det. Hvis folk lod være

med at åbne deres fryser i tide og utide, kunne maden godt holde sig, mente han.

Han havde i et eller andet gemme en kasket og en "uniformsjakke" med messingknapper, men når det gjaldt om at gribe ind over for energispild, vidste han af bitter erfaring, at folk ikke havde respekt for autoriteter.

Som el-inspektør ville han ikke få noget ud af at gå rundt med messingknapper og kasket, som han i sin tid havde gjort som "vandin-spektør".

De vil hellere have sandheden at vide af børn og evt. en såkaldt kratlusker. Hans egen kone havde f.eks. en overgang tillagt sig fletninger i begejstring over en svensk skolepige, der stadig gjorde sig internationalt gældende som klima-agitator.

Det var bedre at iføre sig ninja-

dragt- sorte lange underbukser og en langærmet sort undertrøje med hættebluse eller en såkaldt elefant-hue, der kun gav plads til at kigge ud. Så var der en chance for, at man kunne komme rundt og afsløre energifræsere uden selv at blive set. Det kom han godt fra en hel del kolde og klamme nætter. Ingen så ham.

Men desværre så det ikke ud til, at folk reagerede på de advarsels-sedler, han listede ind gennem brev-sprækker eller i postkasser.

Da han besluttede sig for at gå mere kontant til værks og ringe på, når han pågreb folk i energispild så at sige på fersk gerning, gav det langt fra det forventede resultat. Tvært imod.

.....fortsættes næste side

Han fik ingen tak, når han ringede på og fortalte folk, at de havde glemte at slukke lyset.

Han var meget tæt på at få mast fingrene, da en yderdør blev smækket hårdt i for næsen af ham. Det var fjerde nat, han ringede på netop den dør.

Inden han ringede på første gang havde han smidt utallige sedler i husets postkasse og i naboernes i håb om at få dem til at påtale den energifrås, man var vidne til, hvis man kravlede op på et eller andet og så husenes bagside.

Det eneste folk havde respekt for var åbenbart deres el-regning. Prisen på el steg hurtigt og voldsomt, havde han hørt fra en el-bil-ejer, som følte sig snydt, fordi elselskaberne åbenbart tog endnu højere priser end hvad, Putin og hans grådige oliegraver kunne gives skylden for.

Pensionisten havde på ingen måde noget til overs for hverken Putin eller oliesheiker, men på den anden side kunne han godt lide høje el-priser; – så kan folk lære at slukke lyset efter sig, tænkte han. Hans kone blev glad, da han kom hjem og fortalte, at rør-læggeren var oppe-gående.

”Spiste han noget af chokoladen? Han vil have godt af at tage nogen kilo på, han har tabt sig meget i den senere tid.”

”Ja. Han spiste en del af det, mens jeg var der”.

”Tror du, han har kræfter til det, vi andre forventer af ham?”

”Ham er der da ingen, der forventer noget af. Nu er han jo pensionist lige som mig”.

”Nogen pensionister kan godt bruges til noget...”

Pensionisten var ikke interesseret i at vide, hvad konen kunne bruge en pensionist til.

Selv gjorde han sig nyttig på sin måde ved at hjælpe folk med få en mindre el-regning.

– Det må være nok, mente han.

Han gik sidst på eftermiddagen sin daglige tur forbi det bemalede hus på Vesterfælledvej mellem Humleby og Ny Carlsbergvej.

Han havde sympati for den person, der havde malet på huset. ”Hovedløst overforbrug”, stod der med meterhøje bogstaver.

Han kunne godt ønske sig, at graffiti-manden tog sig selv på ordet og fik lusket sig ind til hovedafbryderen i det hus. – Hvorfor bruge så meget strafbar energi på at male uden på huset i stedet for at slå til inde i det, hvor der garanteret var en hovedafbryder.

Selv havde han havde gjort sit til at få folk i Humleby til at bruge hovedet og dæmpe deres forbrug.

Det slog ham dog, at graffiti-maleren brugte sit hoved lidt sært.

Han gør sig ikke skyldig i ”overforbrug” af vokaler. Med sin telefon tog han et billede af vægmaleriet, som han glædede sig til at vise til en stamgæst i Bobs Hytte.

I skolen havde han i sin tid lært om forskellen på selvlyd og medlyd - om de bogstaver, der af sig selv lyder af noget som a, e, i, o, u, y, æ, ø og å og de bogstaver som b,c,d,h,j, k,l,m,n,s og t, der kun får lyd med hjælp fra en selvlyd. Den flinke tjenerens kone havde belært ham om, at selvlyd hedder vokal og de andre noget andet fint, som han ikke huskede ordet for. Nu kunne hun få syn for, hvordan ting kan siges, så det er til at forstå, selv om en dansklærer faldt over en fejl.

Tjenerens kone var inlektuel akademiker, selv om hun såmænd var meget almindelig og foretrak øl og postevand frem for noget fiseforneemt.

Han fik et stort glas gratis øl ud af at vise hende billedet. Hun kunne åbenbart godt lide stavefejlen og sagde grinende, at hun skam ikke ville kravle op og male en rød streg under overforbrug.

På vej hjem slog det ham, at vejret var skiftet til noget, der for en

gangs skyld passede til årstiden. Det var koldt - isnende koldt.

Minsandten om det ikke var begyndt at sne.

Vejret er åbenbart begyndt at leve op til årstidens krav på trods af snakkehovederne i Sharmesheik, som på deres copmøde som sædvanlig ikke kunne finde ud af at gøre noget som helst ved de klimaforandringer, der gjorde store områder i verden ubeboelige og tvang folk til at flygte.

Han glædede sig til at komme hjem til konen med årets store overraskelse, som han ikke kunne vente helt til juleaften med at give hende. Hun skulle have den allerede her først på eftermiddagen juleaftensdag.

Han havde hjemme i kælderen snedkereret en kasse af genbrugs-træ fra glemte paller, der lå og flød på gaden.

Med en del besvær fik han slæbt kassen op til deres lejlighed på anden sal.

Et fint rødt bånd med sløjfe gjorde det klart for konen, at det var en julegave, han stod med, da han bankede på døren.

”Jamen, hvad kommer du dog med? - er det der en gave?”

”Ja. Det er en hækasse med håndplukket økologisk hø fra en strandeng i Hvidovre. Prøv og duft til det.”

Konen slog hænderne sammen i glæde:

”Sådan en har jeg ønsket mig siden, jeg flyttede hjemmefra. Men vil du spise noget, der er tilberedt på den måde?”

”Ja. Fra nu af vil jeg. Vi vil ikke bruge strøm på at stege noget i ovnen. I aften skal vi have julegrød med øko-smørklat og økokanel.”

”Jeg tror, jeg bliver for-el-sket i dig, hvis du forstår, hvad jeg mener. Glædelig jul!”

”Tak. I lige måde”.

/ Onkel Svend